Verslag Interplast missie Mangu Nigeria 1-16 oktober 2016

Team:

Cees Spronk	Plastisch chirurg, teamleider, "Dad"
Neeltje Spronk	Afgevaardigde Faridpur, "Mom"
Chantal Moues	Plastisch chirurg
Sandra Dijkstra	Operatie assistent
Annet Brouwer	Operatie assistent
Irma Brouwer	PABO studente
Rob Eissens	Anesthesie medewerker
Lisanne van der Warf	Verkoever verpleegkundige
Jurjen Oosterhuis	Anesthesioloog
Anouk Tan	Plastisch Chirurg i.o. , auteur reisverslag

Op 1 oktober 2016 start het Interplast Holland avontuur op Schiphol. Alle koffers, grotendeels volgeladen met medische spullen en cadeautjes voor de kindertjes daar, worden ingecheckt. Na een drankje op Schiphol begeven we ons naar de gate en niet veel later zitten we in het vliegtuig richting Abuja, de hoofdstad van Nigeria.

Op 2 oktober vroeg in de ochtend komen we aan in Abuja. We worden opgevangen door Kefas, de medisch manager van het Cocin Hospital, en zijn team. De koffers worden met netten en touwen vastgezet op de auto en de reis naar Mangu kan beginnen. Op de auto's staat duidelijk zichtbaar "Cocin hospital, burn prevention care programme" en dit zorgt ervoor dat we overal makkelijk de military checkpoints onderweg passeren en vrolijk nagezwaaid worden. Het laatste stuk van de reis is over een wegdek met veel grote gaten in het asfalt en over hobbelige zandweggetjes. Na toch al een korte nacht in het vliegtuig stapt iedereen enigszins gaar uit in Mangu. Het guesthouse is prachtig en veel luxer dan verwacht. De kamers liggen rondom een afgeschermd binnenplaatsje en zijn elk uitgerust met een eigen badkamertje en een klamboe boven het bed. Het guesthouse wordt omringd door een stevige muur en een groot hek. Na de lunch duikt iedereen nog even de kamer in om de verloren uren nachtrust wat in te halen. 's Middags krijgen we een rondleiding over het ziekenhuisterrein en maken we kennis met het lokale ziekenhuis personeel.

Het ziekenhuis ligt op 50 m lopen van het guesthouse en bestaat uit verschillende losse gebouwtjes. Rondom de gebouwtjes bivakkeert de familie van de opgenomen patiënten en lopen de geiten en kippen rond. 's Avonds duikt iedereen na het eten op tijd het bed in.

Na het ontbijt starten we maandag 3 oktober met het screenen van de patiënten. Voor het Out Patient Department (OPD) bevindt zich een enorme massa aan mensen. Een man achter een klein houten tafeltje met megafoon schept orde en noteert de namen van de mensen.

In de screeningskamer worden de patiënten per 2 naar binnen geleid en gezien door de artsen. Er komt een groot scala aan pathologie voorbij. Grote tumoren, hypospadie, schisis en een grote variëteit aan brandwondcontracturen.. We kijken onze ogen uit…

Terwijl op het OPD ruim 100 patiënten de revue passeren en de operatielijsten voor de komende 2 weken gevuld worden, wordt door de rest het OK complex grondig gereinigd en bevoorraad met al het meegenomen medisch materiaal.

De mensenmassa lijkt maar niet in grootte af te nemen maar uiteindelijk wordt rond vijven de laatste patiënt gezien. Het OK complex blinkt inmiddels ook en is omgetoverd tot een volledig geoutilleerde OK waar op twee tafels tegelijk geopereerd kan worden. De volgende dag kunnen we flink aan de slag gaan!

Moe van alle indrukken vertrekken we naar de binnenplaats van het guesthouse. Onder het genot van een hapje en een drankje praat iedereen druk over alle bijzondere ziektenbeelden die voorbij gekomen zijn. Als de zon onder gaat wordt de generator aangezwengeld zodat we toch over stroom beschikken. In de huiskamer genieten we van een door Phoebe bereidde maaltijd.

De volgende dag starten we met het operatieprogramma. Iedereen gaat enthousiast aan de slag en er wordt hard doorgewerkt. Op een klein draagbaar bluetooth speakertje komen diverse afspeellijsten voorbij. Tussen de middag bezoeken we het guesthouse en serveren Phoebe en Neeltje een heerlijke lunch. Om 17.30u zijn we klaar met het operatieprogramma. Hierna moet er nog een ronde over de 'ward' (afdeling waar de patiënten opgenomen liggen) gemaakt worden en er blijkt zich bij het OPD ook weer een kleine menigte van mensen verzameld te hebben. Het nieuws dat er een team van Westerse dokters is gearriveerd heeft, verspreidt zich snel.

Er wordt wat geschoven met het operatieprogramma zodat ook een plaatsje voor deze mensen gevonden kan worden op het programma van de komende 2 weken.

Hierna haasten we ons snel terug naar het guesthouse voor de borrel en het avondeten. 's Avonds spelen we kaartspelletjes of lezen een boek. Moe van de warmte en de eerste drukke OK dag duiken we allemaal redelijk op tijd ons bedje in en worden we door de vele krekels in slaap gezongen.

De dagen erna verlopen volgens het zelfde stramien: 7.30u ontbijt, 8 uur start opereren, tussendoor lunch in het guesthouse, verder opereren en na het operatieprogramma langs de ward en OPD, borrelen, een maaltijd voor ons bereid door Phoebe, kaartspelletjes/yahtzee/lezen, slapen…

Ondanks dit vaste ritme is geen 1 dag gelijk en elke dag is weer een nieuw avontuur.

Het grote aanbod van patiënten maakt dat we op zaterdagochtend ook een operatieprogramma draaien. 's Middags is er tijd voor ontspanning en trekken we er op uit om de omgeving te verkennen. Na een wandeltochtje door de maisvelden belanden we bij de rivier. Hier zijn talloze kinderen aan het zwemmen. Ze schreeuwen enthousiast "Baturi, Baturi!", wat blanken betekent, en hollen op ons af. De pittoreske omgeving en hun prachtige donkere huid en felle kleding zorgen voor mooie plaatjes.

Aan het eind van de middag neemt Cees ons mee naar een andere plek bij de rivier. De lokale bevolking is opvallend vriendelijk en zwaait ons overal na. Het is overal bekend dat er een team van Westerse dokters is aangekomen en ze laten ons allemaal voelen dat ze heel dankbaar zijn voor onze komst.

Zondagochtend gaan we met zijn allen naar de kerk. Een hele belevenis. De lokale bevolking heeft zich uitgedost in de mooiste kleding. Prachtige kleurrijke jurken met bijpassende hoofddoeken en banden. Er is een dames- en mannen gospelkoor en Cees wordt naar voren geroepen om het hele team voor te stellen. Wederom veel lof en dank voor ons als team van hulpverleners. Later op de middag neemt Neeltje ons mee naar het oude guesthouse en kijken we naar een voetbalwedstrijd van de lokale bevolking op een gravelveldje boven op een heuvel.

De tweede week wordt er ook flink geopereerd. Tevens zien we een groot aantal patiënten van de eerste week terug voor wondcontroles en verbandwissels. Gelukkig lijken de operaties tot nu toe allemaal geslaagd verlopen te zijn. Sommige van ons kampen met wat gezondheidsproblemen en kunnen enkele dagen niet op het operatiecomplex verschijnen. Iedereen neemt er een nieuwe uitdaging bij waardoor het programma gewoon zoals gepland door kan gaan en er geen patiënten afgezegd hoeven te worden.

Vrijdagochtend is de laatste operatiedag. We nemen afscheid van het lokale operatieteam en inventariseren de voorraad voor de missie in maart 2017. Iedereen heeft keihard gewerkt en in totaal hebben we 98 operaties verricht!

’s Middags moet er opgeruimd en ingepakt worden en aan het eind van de dag bezoeken we de lokale markt in Mangu. Wat een belevenis is dat. Overal krioelen mensen door elkaar heen met emmers vol boodschappen op hun hoofd. Groente en fruit ligt in deze chaos keurig opgestapeld in de marktstalletjes. Zoals de markt een bezienswaardigheid is voor ons zijn wij de bezienswaardigheid voor de lokale mensen en er worden veel foto’s gemaakt door beide partijen.

’s Avonds eten we ter afsluiting samen met de medische staf in het guesthouse. Voor alle teamleden is als blijk van waardering voor alle inspanning een mooi schildersdoek gemaakt door de lokale bevolking. Voor Cees en Neeltje is er ook nog een tegel met foto gemaakt zodat zij als dankbetuiging voor alle inspanningen die zij al die jaren verricht hebben, aan de gevel van het guesthouse en operatiecomplex vereeuwigd kunnen worden.

Zaterdagochtend na het ontbijt vertrekken we weer richting Abuja om de volgende ochtend heel vroeg weer via Londen naar Amsterdam te vliegen. Zondagavond zetten we allemaal weer veilig voet aan Nederlandse bodem.

Deze 2 weken waren één groot avontuur waarin ik heel veel gezien en geleerd heb. We hebben keihard gewerkt met zijn allen, maar het vooral ook heel erg gezellig gehad met elkaar! Dank aan alle teamleden voor hun inspanning en gezelligheid! Het was een onvergetelijke ervaring. Ik kan alle opleidingsassistenten Plastische chirurgie van harte aanbevelen een keer mee te gaan met een missie van Interplast. Je ziet zoveel ziektebeelden voorbij komen die je in Nederland alleen maar in je studieboek tegenkomt en je kunt vaak met simpele ingrepen heel veel betekenen voor de mensen daar.

Net als iedereen vertrok ook ik met toch wel wat spanning richting Nigeria. Iedereen kent de verhalen over Boko Haram.. Ik heb me echter geen moment onveilig gevoeld daar en vond de mensen allemaal super vriendelijk en dankbaar. Ze krijgen een operatiedatum en wachten dan de hele dag voor het OK complex totdat ze opgeroepen worden. Dit doen ze met een glimlach op hun gezicht. Een schril contrast met sommige Nederlandse patiënten die soms al boos worden als het spreekuur een half uur uitloopt…

Het Team

Anouk